

Arrest

nr. 189 438 van 5 juli 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
                      2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 10 maart 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 februari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 24 mei 2017.

Gelet op de beschikking van 15 juni 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juni 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat J. DIBI *loco* advocaten D. ANDRIEN en C. HAUWEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van hun onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor

erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers hun huidige tweede asielaanvraag steunen op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van hun vorige asielaanvraag hebben uiteengezet, namelijk de problemen met hun familie omwille van hun relatie.

Verzoekers' eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arresten nrs. 169 216 en 169 219 van 7 juni 2016 omdat zij met toepassing van artikel 39/73, § 2 van vreemdelingenwet niet gevraagd hebben om gehoord te worden binnen de vooropgestelde termijn van vijftien dagen na het versturen van de beschikking en zij derhalve overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van voormelde wet geacht worden in te stemmen met de in de beschikking opgenomen grond, met name dat er geen geloof kan gehecht worden aan hun beweerde problemen met hun familie na het bekend raken van hun relatie en omdat zij niet aannemelijk maken geen beroep te kunnen doen op de bescherming van de Kosovaarse autoriteiten.

Ter ondersteuning van hun huidige tweede asielaanvraag leggen verzoekers de volgende documenten neer: een proces-verbaal van de Kosovaarse politie omtrent de klacht die hij indiende tegen A. naar aanleiding van een confrontatie op 14 oktober 2014; twee attesten van het vluchtcentrum voor vrouwen ('Liria') volgens welke verzoekster in het vluchthuis bleef ten gevolge van het huiselijk geweld gepleegd door haar (voormalige) partner; twee psychologische attesten van verzoekster opgesteld door een Belgische psycholoog d.d. 1 augustus 2016 en 30 oktober 2016 waaruit blijkt dat zij sinds 28 april 2016 vier keer een psycholoog raadpleegde en dat werd vastgesteld dat zij geheugenproblemen heeft; een verklaring van hun buurmannen i.v.m. de problemen die zij in Kosovo kenden; een verklaring van inwoners van het dorp van de familie van verzoekster omtrent hun problemen; twee attesten van het gerecht in Gjilan, die bevestigen dat er geen enkele gerechtelijke procedure tegen verzoekers lopende is; een video van de trouw van verzoekster met verzoekers neef As.; foto's van verzoeker en zijn gezin en verzoekster met haar gezin, genomen tussen 2007 en 2013; de identiteitskaarten en geboorteaktes van hun kinderen; de geboorteakte van verzoekster; een uittreksel met verzoeksters gegevens uit de burgerlijke stand; en een brief van hun advocaat d.d. 2 december 2016 met een beschrijving van voorgaand vermelde documenten.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsoverend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere

weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers hun eerste asielaanvraag werd vastgesteld dat hun beweerdde problemen met hun familie ongeloofwaardig is en zij daarenboven niet aantonen dat het hen met betrekking tot hun verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbreekt, en gelet op de in de bestreden beslissingen gedane vaststelling dat verzoekers naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengen die vermogen hier een ander licht op te werpen, dient te worden besloten dat verzoekers noch aantonen dat zij persoonlijke problemen te hebben gekend noch dat zij geen of onafdoende beroep kunnen doen op de autoriteiten in hun land van herkomst. Het is de taak van de verzoekers om hun verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen waarom zij een reëel risico op ernstige schade zouden lopen.

5. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komen dan het volharden in de bewijswaarde van de door hen bijgebrachte documenten, het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen, waarmee zij echter de gedane bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

Wat betreft het door hen bijgebrachte proces-verbaal gaan verzoekers er ten onrechte van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. Te dezen wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat het proces-verbaal tegenstrijdig is met de verklaringen zoals verzoeker ze aflegde op het Commissariaat-generaal bij zijn eerste asielaanvraag. De argumentatie van verzoekers in voorliggend verzoekschrift dat in het proces-verbaal staat dat A. gezegd heeft dat hij 'a stick' in zijn auto liggen heeft en dat hij hem zal slaan, bevestigt de gedane vaststelling dat verzoeker in het proces-verbaal enkel melding maakt van bedreigingen, terwijl hij in het kader van zijn eerste asielaanvraag verklaard heeft dat hij effectief werd geslagen met een baseballknuppel. Verzoekers hun uitleg dat verzoeker niet alle details van deze gebeurtenis vermeld heeft aan de politieagent omdat hij bang is voor deze twee broers die een groot kennisnetwerk hebben in Kosovo, overtuigt de Raad geenszins. Zo verzoeker inderdaad naar de politie geweest is om klacht neer te leggen tegen deze twee broers, kan niet worden ingezien hoe verzoeker, gewoon door het niet geven van alle details, niet in een nog meer negatief daglicht zou komen te staan bij deze broers nu hij toch al klacht heeft ingediend.

Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing en uit arresten nrs. 169 216 en 169 219 van 7 juni 2016. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.

Waar verzoekers stellen dat de bestreden beslissing strijdig is met artikel 1341 van het Burgerlijk wetboek en het "beginsel van de normenhierarchie" door hun verklaringen te primeren boven een authentiek proces-verbaal opgesteld door de Kosovaarse autoriteiten, dient te worden benadrukt dat de procedure voor het Commissariaat-generaal geen juridische procedure betreft, maar een administratieve procedure. Verzoekers hun verwijzing naar de regelgeving zoals voorzien in het Gerechtelijk wetboek is dan ook niet dienstig.

Wat betreft de diverse getuigenissen van burens en van inwoners van het dorp waar de familie van verzoekster verblijft oordeelt de Raad, in navolging van wat wordt opgemerkt door de commissaris-generaal, dat deze getuigenissen niet kunnen gezien worden als objectieve bewijzen van hun problemen. Deze brieven zijn opgesteld door burens en kennissen, die geen onbevooroordeeld perspectief hebben ten opzichte van verzoekers en hun problemen. Dat de advocaat geen belang zou hebben om valse getuigenissen te verzamelen, doet hieraan geen afbreuk

In de mate verzoekers voorhouden dat de door hen bijgebrachte psychologische attesten aantonen dat verzoeksters slechte geestestoestand te wijten is aan hun problemen met hun familie, merkt de Raad op dat deze geen uitsluitel geven over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen en de verklaringen van de patiënt kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de mentale problemen, doch dient te worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waaruit deze psychische problemen voortvloeien.

Deze attesten kunnen blijkens de bestreden beslissing evenmin weerhouden worden als verschoning voor de vastgestelde tegenstrijdigheden. Algemene kritiek buiten beschouwing gelaten, brengen verzoekers geen concrete tegenargumenten bij die de gedane vaststellingen weerleggen of ontkrachten.

Waar verzoekers voorhouden dat geen rekening werd gehouden met de verklaringen van verzoekster dat haar nicht door haar familie bedreigd werd omdat zij haar hielp door het verzamelen van documenten, stelt de Raad vast dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat verzoekers in het kader van hun vorige aanvraag hebben uiteengezet en zodoende wel degelijk mede in rekening werd genomen bij de beoordeling van huidige asielaanvraag. Het gegeven dat verzoekster naar aanleiding van haar huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.

Wat betreft de algemene rapporten aangaande geweld tegen vrouwen in Kosovo en aangaande bloedwraak in Kosovo en de daaraan gekoppelde beschermingsmogelijkheden, wijst de Raad er op dat algemene rapporten niet in staat zijn om de geloofwaardigheid van hun persoonlijk asielrelaas te herstellen. Dergelijke verwijzing volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier, gelet op hun ongeloofwaardige verklaringen, in gebreke. De door verzoekers bijgebrachte informatie laten evenmin toe te besluiten dat zij persoonlijk geen toegang zouden hebben tot de bescherming van hun autoriteiten.

De Raad onderstreept tot slot dat de door verzoekers aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is.

6. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 18 mei 2017, stellen verzoekende partijen dat zij geen commentaar hebben. Wel wijzen zij erop dat zij originele documenten hebben neergelegd, doch dient te worden opgemerkt dat dit gegeven niet ter discussie staat en geenszins afbreuk doet aan de pertinente en deugdelijke motieven van de bestreden beslissing en de in de voornoemde beschikking opgenomen grond. Daar verzoekende partijen ter terechtzitting van 30 juni 2017 slechts stellen dat zij geen commentaar hebben, zonder dat zij daadwerkelijk hun opmerkingen aangaande de in de beschikking van 18 mei 2017 opgenomen grond formuleren, dient erop gewezen dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaan op voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwisten.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juli tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS